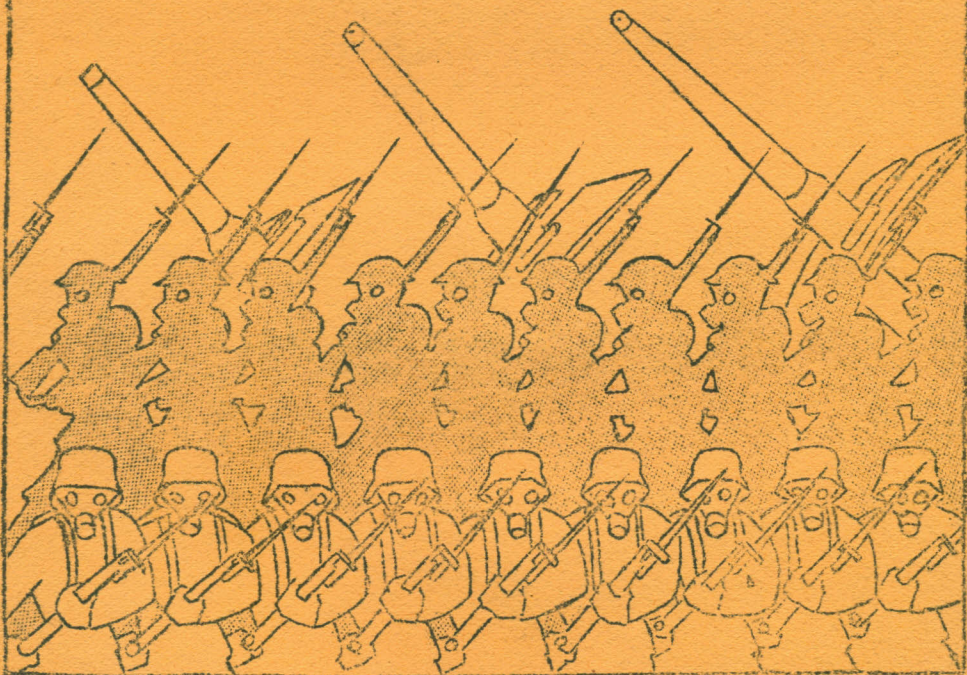
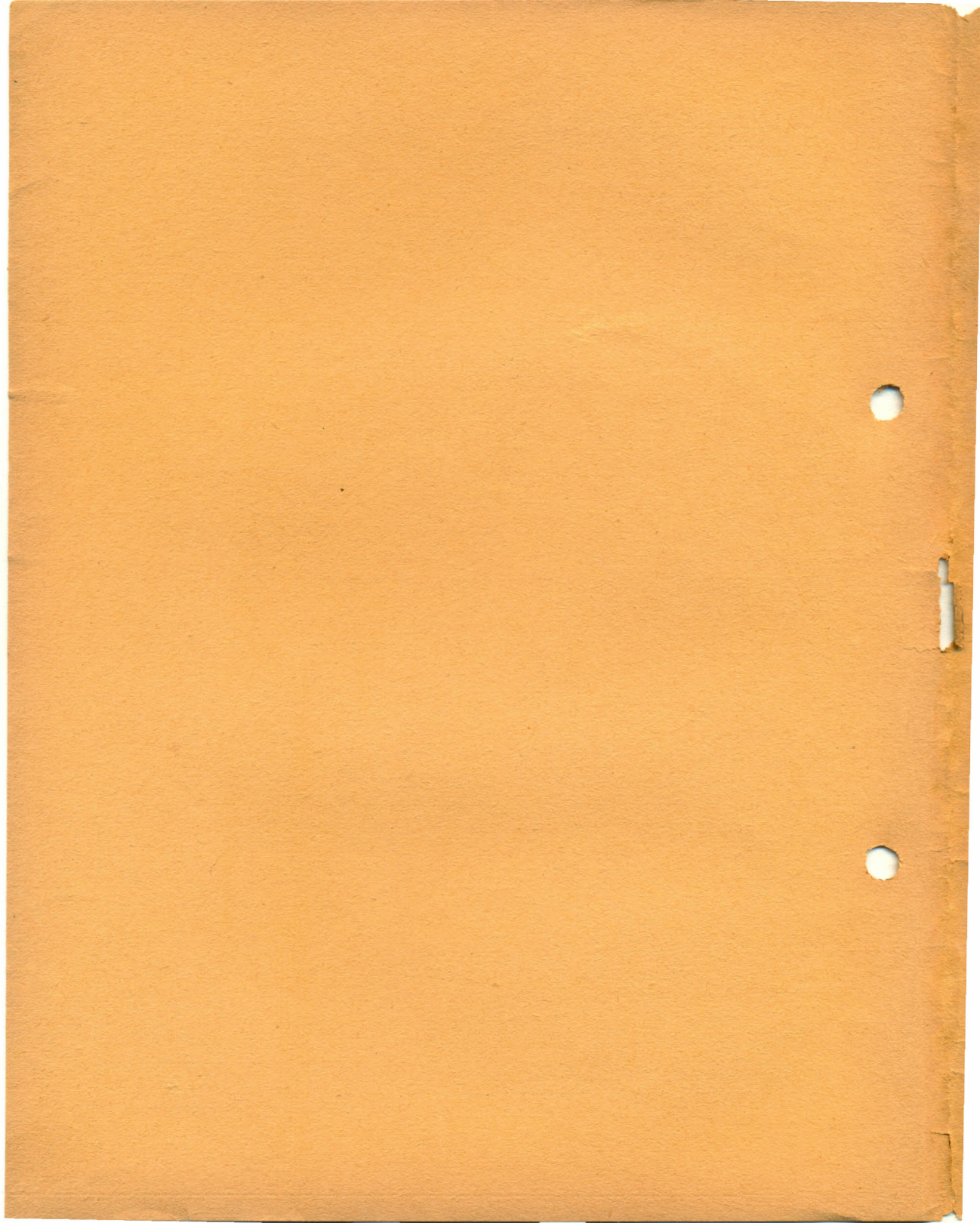

DE WERELD IN

SLAGORDE

PRUS 2CT.

DE WERELD

IN

SLAGORDE.

Zes maanden na de "Vrede" van München!

Weer staan de wereld-grootmachten in slagorde tegenover elkaar, elk met een ontzaglijk apparaat voor mensenvredelgging, elk met een reusachtig apparaat voor het produceren van leugens en bedrog.

Het is een half jaar geleden, dat de vrede werd "gered".

We werden uitgenodigd dankbaar te juichen, omdat de redders ons van de rand van de afgrond hadden teruggetrokken; en in de hoofdsteden der wereld hebben millicenen de redders toegejuicht.

Thans blijkt, dat we ons geen stap van de afgrond hebben verwijderd, - men heeft ons slechts geblinddoekt, om de afgrond aan ons gezicht te onttrekken.

De leiders der grootmachten hebben hun "Vrede" noodzakelijk gencemd, thans noemen zij hun oorlog noodzakelijk; zij spraken met overtuiging van hun geloof in de vredelievendheid der anderen, zoals zij nu met overtuiging spreken van hun geloof in de oorlogszucht der anderen; zij hebben de verdubbeling der milliarden voor oorlogstuig gencemd een dubbele zekerheid voor hun vrede en noemen dit thans een dubbele zekerheid voor het winnen van hun oorlog. Het een en het ander met hetzelfde gemak.

DE OORLOG IS
REEDS BEGONNEN.

Goed bezien is het niet eens waar, dat wij aan de rand van de oorlogs-afgrond staan. Wij zijn al lang bezig, daar in te vallen!

Al zijn wij hier, in West-Europa, nog niet direct in de oorlog betrokken, al vallen hier nog niet de vliegtuigbommen en staan wij nog niet in de loopgraven, de oorlog is begonnen, de oorlog waarin ook wij met onafwendbare

2. / zekerheid worden meegetrokken:

Twee en een half jaar oorlog in Spanje, waar de belangen en bijgevoegde economische en militaire krachten van Italië, Engeland, Duitsland, Rusland en Frankrijk op elkaar botsten, gaf honderdduizenden doden en verminkten;

vijfhonderd miljoen Chinezen en Japanners worden voortgezweept in een oorlog, waarin reeds meer dan een miljoen mensen den dood vonden en waarin behalve de belangen en krachten der Japanse en Chinese heersende klassen, ook die van Engeland, Amerika, Rusland en Frankrijk tegenover elkaar staan;

in Midden-Europa is op de verdeling van Tsjecho-Slowakije te München, de gehele annexatie van die staat door Duitsland gevolgd, staan de Duitse legers gereed voor sprong naar Roemenië en wordt Memelland onder bedreiging met het binnenrukken van Duitse troepen, "vreedzaam" van Lithauen afgescheurd en door Duitsland genomen.

De wereldkaart verandert voortdurend, sneller en ingrijpender dan ooit in de geschiedenis, de wereldmachten botsen op elkaar, in koortsachtige haast veranderen zij hun gebieden in reusachtige wapenfabrieken en arsenalen, zij mobiliseren hun vazallen en formeren openlijk de oorlogsfronten, waarachter zij hun krachten samentrekken om toe te slaan.

De oorlog is al in gang, alle grootmachten der wereld zijn er, direct of indirect, reeds in betrokken. Zijn er nog die menen, dat deze oorlog beperkt kan blijven? Of dat daaruit vrede zal voortkomen?

DE "NOODZAKELIJKE" OORLOG.

Er is ons jarenlang gesproken van vertrouwen in de vrede, van offeren voor de vrede, van bewapening voor de vrede; de vrede wilden alle volken, de vrede was noodzakelijk!

Thans horen wij dezelfde sprekers een andere noodzakelijkheid verkondigen: De noodzakelijkheid van de oorlog!

"Wij eisen levensruimte", zeggen de leiders en de pers der fascistische staten, "en zo daarvoor een oorlog nodig is, wij zijn gereed!"

"Wij willen onze Vrijheid behouden", zeggen Chamberlain en allen die aan zijn kant staan, "en als daarvoor een oorlog nodig is, dan zullen wij die winnen!"

3. / "Levensruimte" en "Vrijheid" zijn schone dingen,
waard om er voor te vechten.

Maar in de mond van de heersers, die ons daarmee in de oorlog willen drijven, zijn het schaamteloze leugens.

DE LEVENSRUIMTE, waarvan Hitler spreekt, ziet er als volgt uit:

De Duitse kapitalistische klasse, die in de imperialistische oorlog van de groot-kapitalistische machten verslagen werd, heeft zich in de 20 jaar die na haar nederlaag zijn verlopen, weer in volle kracht hersteld.

Met behulp van de parlementaire arbeiderspartijen heeft zij de Duitse arbeidersklasse weten te bedriegen, met behulp van de sociaal-democratische leiders werden de revolutionaire arbeiders neergeslagen. Door de inflatie heeft zij arbeiders, boeren en middenstanders naakt uitgeschud (men schat het bedrag door inflatie van lonen en spaargelden alleen al op 50 milliard goudmark) en door rationalisering en alle vormen van een verscherpte uitbuiting, haar kapitalen weer opgebouwd als een moderne kapitalistische industrie van de eerste rang.

Maar hiermee was de Duitse kapitalistische klasse nog niet waar zij wezen moest. Evenals alle andere kapitaalgroepen, moest zij zorgen in de wereld-concurrentie niet achter te blijven, zorgen dat ze winst en steeds meer winst maakte om dat kapitaal te laten groeien, het sterk te maken om de strijd niet te verliezen.

Winsten komen niet uit de hemel (de dominé's mogen zeggen wat ze willen) en niet uit de spaarzaamheid en vlijt der kapitalisten.

Ze komen uit de arbeid der niet-bezitters, der loonarbeiders. Het is een stuk arbeid dat niet betaald, dat gestolen wordt.

En het bleek de Duitse kapitalisten al gauw, dat ze ondanks de meest geraffineerde uitbuiting der Duitse arbeiders, de strijd tegen de andere kapitaalgroepen niet vol konden houden. Want die anderen beschikten over veel meer arbeiders; niet alleen over die van het "eigen volk", maar ook over die van hun koloniën en verdere gebieden, die ze met hun wapens en hun goud beheersten.

Dat waren de gebieden waar de grondstoffen voor de industrie gevonden werden: Ertsen, olie, katoen, vetten,

4. kolen, graan, enz.

Gevonden, dat wil zeggen voor den dag gebracht door de proletariërs, die voor een loon van enkele stuivers per dag moesten werken en zo de heren in staat stelden, ontzaglijke extra-winsten te maken. En niet alleen de grondstoffengebieden en de daar wonende "goedkope" arbeiders waren in handen van de concurrenten, ook met de meeste afzetmarkten was dit het geval.

Dit alles betekende voor de Duitse kapitalisten, dat zij op die manier de concurrentiestrijd niet vol konden houden. Van de beste afzetmarkten waren zij afgesloten; van de grondstoffen die zij voor hun industrie nodig hadden, kwamen de winsten in de zakken van hun concurrenten.

Dit werd voor de Duitse kapitalisten een onhoudbare toestand.

Van 1929, toen een nieuwe geweldige crisis inzette, tot 1932, werd de toestand steeds erger. Waar de fabrikanten geen mogelijkheid meer zagen om winstgevend te laten produceren, wierpen zij de arbeiders op de keien; in die 3 jaar tijds steeg het aantal werklozen tot 6 á 7 miljoen. De verdere rationalisatie, het opdrijven van het arbeidstempo der nog werkende arbeiders, de voortdurende loonsverlagingen, ontmoetten een steeds groter verzet der arbeiders. En ook de middenklassen, boeren, middenstanders, intellectuelen, die hele laag waarop het grootkapitaal steunt en die van de uitbuiting der arbeiders mee-profiteert, kwam al meer in verzet. Steeds dreigender werd voordie laag het gevaar, van in het proletariaat te worden neergedrukt, ja voor velen was er zelfs geen ander uitzicht, dan tot het pauperdom te vervallen.

Een arbeidersklasse, die door de maatschappelijke nood werd gedreven naar de gevreesde massa-acties, die de kapitalisten zich nog herinnerden van 1918 tot '23, -

"arbeiders"-partijen, die slechts met moeite de massa's in het parlementaire gareel hielden, -

een rebellerende middenklasse, die aan de oude burgerlijke partijen - en daarmee aan de controle van het grootkapitaal - ontglipte, -

en aan de andere kant steeds hoger rijzende toelmu-
ren die de afzetmarkten afsloten, steeds moeilijker concurrentie tegen de buitenlandse mededingers, die uit alle werelddelen hun winststroom opzogen, -

dit kon niet anders dan op een catastrofe voor het

5. Duitse Kapitaal uitlopen.

Het Kapitaal was in een noodtoestand; het nam noodmaatregelen!

Twee dingen moesten gebeuren, wilde het haar positie redden. Naar binnen: Alles neerslaan en opruimen wat haar volkomen machts-uitoefening kon bedreigen en in de weg staan, de arbeidersklasse geheel machteloos maken, om haar dan des te scherper uit te buiten!

Naar buiten: Van de Duitse bevolking en de Duitse industrie één machtig, onweerstaanbaar wapen maken, waarmee zij aan haar buitenlandse concurrenten de heetbegeerde winstgebieden, de afzetmarkten en grondstoffenlanden, kon ontrukken.

In de massa-partij der rebellerende kleinburgers, de Nationaal Socialistische Partij, vond het Duitse grootkapitaal het instrument, waarmee ze deze voor haar brandende problemen kon oplossen. Het grootkapitaal wist het leidende apparaat van die partij aan zich te binden, de staatsmacht werd haar in handen gegeven, de parlementaire partij - de burgerlijke zowel als de "arbeiders"-partij - werden haast zonder weerstand opzij geveegd en een politie- en spionnage-terreur ingezet, die elk streven, dat zich tegen de macht van het kapitaal en haar handlangers verzette, de kop indrukte.

Het Nazi-regiem heeft zijn diensten aan het Duitse grootkapitaal goed verricht.

In 5 jaar tijds is de arbeids-tijd met stukken verlengd, is het arbeidstempo verhoogd, de werklozen in arbeidskampen aan het werk gezet, de productie verdubbeld en het levenspeil der grote massa verlaagd.

De kopstukken van het fascistische apparaat zijn in de miljoenairs-rijen opgenomen - op de commando-posten van de alles-regelende staat zitten de industrie-baronnen en hun directeuren; economische en politieke macht als één geheel in handen van de vast aaneen verbonden klasse der oude en nieuwe grootkapitalisten.

In 5 jaar tijds is een oorlogs-industrie, een leger, een luchtvloot, een gemilitariseerde natie gevormd, die in geen land ter wereld hun weerga vinden. Met bijna de enkele dreiging van haar macht, heeft zij haar grenzen uitgezet en de éne annexatie na de andere kunnen doorvoeren.

6. / Sterker dan ooit staat de Duitse kapitalistenklasse daar!

Sterker dan ooit. Maar ook meer dan ooit gedwongen om dóór te gaan. En dat niet alleen omdat het doel, de beheersing van grondstoffenlanden en afzetmarkten, nog op geen stukken na is bereikt. Maar ook hierom:

De "gewone" kapitalistische gang van zaken is, dat een groot deel van de winst als nieuw kapitaal wordt aangewend en gebruikt om de winst-massa voor de kapitalisten steeds groter te maken.

Gebruik de arbeid, die aan de arbeiders ontstolen wordt, om b.v. een nieuwe textielfabriek te bouwen, of om in een bestaande fabriek de verouderde machines door nieuwe te vervangen. Zet er arbeiders aan en zij kunnen ermee produceren: Die winst is nieuw kapitaal geworden, waarmee weer verdere winst uit de arbeiders gehaald wordt; méér winst, om opnieuw bij het kapitaal te voegen en de winststroom te vergroten.

Maar is de gestolen arbeid gebruikt om er granaten, tanks en mitrailleurs mee te maken, zet er dan maar arbeiders aan: Zij zullen er nooit iets mee produceren, die winst is geen kapitaal geworden, er kan geen nieuwe winst mee uit de arbeiders gehaald worden. Die winst is bevroren!

De geweldige bewapening is voor de kapitalisten van alle landen een flinke brok uit hun winsten.

Voor het Duitse Kapitaal, met zijn nijpende winsthonger, is het een wanhoops-uitgave!

Het heeft milliarden en milliarden van haar winsten in oorlogstuig vastgelegd - meer dan 2/5 van de gehele Duitse productie van 1937-'38 was oorlogs-productie - het heeft zich daarmee gevormd tot een militaire macht van de eerste rang.

Nu kan het dreigen en eisen en opdringen. Nu kàn het dit niet alleen, maar nu moet het ook: Die milliarden aan oorlogstuig zijn oud-roest als ze niet gebruikt worden, die bevroren winsten zijn waardeloos, als ze niet nieuwe winsten opleveren.

Kan dat niet op de "gewone" manier, door er arbeiders mee te laten werken en dan hun arbeid te stelen, dan moet het op buitengewone manier: Door er arbeiders mee te laten vechten en er de nieuwe gebieden met grondstoffen, fabrieken en nieuwe loonslaven mee te veroveren.

7. / Is de dreiging met oorlog voldoende, dan is het goed, dan brengen de bevroren milliarden hun winst op: Saargebied, Oostenrijk, Sudetengebied, Tsjecho-Slowakije, Memelland.

Maar is de dreiging niet voldoende, dan moet het Duitse kapitaal, direct of na korte tijd, haar milliarden aan oorlogstuig daadwerkelijk gebruiken en in een oorlog haar waarde als winst-instrument benutten. Dit niet te doen, zou voor haar het bankroet en de ineenstorting van haar macht betekenen.

Voor het Italiaanse Kapitaal geldt in grote lijnen hetzelfde, als wat wij hier voor het Duitse gezegd hebben. Méér nog dan het Duitse Kapitaal, mist het Italiaanse in haar eigen gebieden de nodige grondstoffen om zich als wereldmacht, als machtige uitbuitersklasse, staande te houden en te kunnen groeien. Beide moeten zij, om zich die te verschaffen, de "vrijheid" van de bezitters der grondstoffengebieden en afzetmarkten aantasten.

En dat zullen zij doen; wie daar nu nog aan twijfelt is het laatste jaar wel totaal blind geweest.

Want onder "levensruimte" verstaan zij niet de landen, die zij de laatste tijd naar zich toe wisten te dreigen. Die kunnen een welkome aanvulling zijn van hun industriële apparaat en hun mensenmateriaal, maar het zijn niet de grote grondstoffen- en afzetgebieden, die zij voor hun kapitaals-"leven" nodig hebben.

De "levensruimte" voor het Duitse en Italiaanse Kapitaal, dat zijn de gebieden waar de ertsen, de olie, de rubber, de katoen en andere grondstoffen zich bevinden en waar de goedkope arbeiders zijn, die deze voortbrengen.

Deze gebieden zijn in handen van de wereld-grootmachten Amerika, Engeland, Rusland en Frankrijk, of worden door die grootmachten beheerst en geëxploiteerd. Willen de Duitse en Italiaanse kapitalen hun "levensruimte" hebben, dan moeten zij het deze wereldmachten uit handen halen. Dan moeten zij de "vrijheid" van deze wereldmachten aantasten.

DE "VRIJHEID"
VAN CHAMBERLAIN.

Zoals de "levensruimte" van Hitler en Mussolini niets te maken heeft met het leven van de Duitse en Italiaanse arbeiders, maar alles met de uitbuiting daarvan en van de miljoenen "goedkope" arbeiders

8. / der grondstoffen-gebieden, zo moet men ook de "Vrijheid" van den heer Chamberlain een beetje nader bekijken, om te weten wat hij daaronder verstaat.

En als men dat doet, dan komt men tot de verrassende conclusie, dat meneer Chamberlain onder "Vrijheid" precies hetzelfde verstaat, als de heren Mussolini en Hitler onder "levensruimte".

Ook hij bedoelt olie, ijzer, staal, rubber e n miljoenen arbeiders die dit voor een paar stuivers per dag voortbrengen.

De "Vrijheid" van Chamberlain en de klasse die hij vertegenwoordigt, is opgebouwd uit de geroofde schatten van Brits-Indië, van Afrika, China, Canada en Australië; uit de uitbuiting van de olie-slaven van Mexico, Roemenië, Indië, Klein-Azië en Noord-Amerika, van de katoenslaven van Egypte en de Verenigde Staten, van de miljoenen arbeiders op de Britse eilanden, van de arbeiders in mijnen, fabrieken en schepen over de halve wereld.

De "Vrijheid" van Chamberlain en zijn klasse is opgebouwd en in stand gehouden door moord en doodslag, door elke denkbare vorm van omkoping, verraad, eedbreuk en bedrog.

Zij voelt zich onbezwaard door de overweldiging van de Zuid-Afrikaanse republieken, zij sjachert met de bloedhonden die Abessinie en Spanje overstroomden, maar zij heeft gewetensbezwaren tegen de aanranding van de Roemeense onafhankelijkheid en petroleumvelden....door anderen.

De "Vrijheid" van Chamberlain en zijn klasse heet: Grondstoffen-monopolie! Dat is: Het alleen-recht tot uitbuiting der loonslaven die de grondstoffen voortbrengen!

De "levensruimte" die de fascistische groot-uitbuiters willen, is de verovering van dit monopolie; de "Vrijheid" die de heren Chamberlain, Roosevelt, Daladier, Stalin en Colijn en hun klassen willen verdedigen, is het behoud van dit monopolie.

Het monopolie in de handen van de één, betekent de ondergang van de ander; de oorlogen in Abessinie, in Spanje, in China, in Midden-Europa, op de Balkan - welke leuzen en leugens er ook werden opgeplakt - zijn oorlogen om het uitbuitings-monopolie in die landen; zij zijn de voorbereiding en het voorspel van de grote botsing

9. / tussen de wereldmachten der groot-uitbuiters en zij kunnen niet anders uitloopen dan op één grote wereldslachting, waarin met staal en goud en met tientallen miljoenen doden, zal worden uitgemaakt, wie de alleen-uitbuiters van het wereldproletariaat zullen zijn.

IS EEN "COMPROMIS"

NIET MOGELIJK ?

Maar kunnen deze tegenover elkaar staande grootmachten niet tot een overeenstemming komen, die de oorlog voorkomt of tenminste voor lan-

ge tijd uitbant?

Engeland, Amerika en Rusland hebben een grondstoffenproductie, die om afzetgebied schreeuwt. Duitsland en Italië hebben een verwerkings-industrie, die reusachtige hoeveelheden grondstoffen aan kan.

Kunnen die nu niet voor gemeenschappelijke rekening en tezamen, de uitbuiting van "hun" arbeiders ter hand nemen? Daar moeten toch veel grotere voordelen mee te behalen zijn, dan door de geweldige verliezen en vernietigingen, die een oorlog - hoe die ook uitvalt - altijd meebrengt.

Vanaf de "socialist" Lansbyry, die de diktators vredes-visites maakte en de wereld vertelde, dat het zulke innemende en vredelievende personen zijn, tot de Münchener vredes-redder Chamberlain toe, zijn er blijkbaar telkens (soms openlijk, maar meér nog achter de schermen), oplossers en onderhandelaars bezig geweest, die in deze richting zochten.

Maar zou dit niet een mogelijkheid zijn?

Men kan hierover zeer brede en diepe redeneringen houden en wat ons betreft, wij zijn niet tegen redeneren.

Maar de praktijk neemt ons de laatste tijd het geven van een antwoord tamelijk wel uit handen. De praktijk laat zien, dat de groot-uitbuiters de weg van de overeenstemming, van het samensmelten van hun belangen, niet als een reële mogelijkheid behandelen!

Ze doen het niet!

Het is de Duitse en Italiaanse uitbuiters niet te doen om grondstoffen geleverd te krijgen voor hun fabrieken, maar het is hen te doen om zich de arbeid van de "goedkope" olie-, rubber-, katoen- en mijn-slaven toe te eigenen voor een paar stuivers per dag.

En het is hen niet te doen, om van hun producten een

10. gedeelte op de door anderen beheerste markten kwijt te raken, bij de gratie van de beheersers dier markten, maar om op die markten de winst die ze uit "hun" arbeiders geperst hebben, te realiseren.

Daarvoor moeten zij die gebieden, die loonslaven, die afzetmarkten zèlf in de vuist hebben, zelf beheersen, ze verenigen tot één imperium, dat verder stoot naar het wereld-monopolie van uitbuiting en macht.

Dat wil zeggen, daarvoor moeten zij de tegenwoordige beheersers wegdringen en verslaan!

Elke slag die zij toebrengen, elke verovering die zij maakten, is een onderdeel en een voorbereiding van de grote slag, de grote verovering die hun doel is, de verovering van het monopolie der uitbuiting.

En elke terugtocht van de tegenwoordige beheersers, elk opofferen van hun kleine vazallen, is niet anders dan het opgeven van voor het ogenblik onhoudbare posities en het winnen van tijd, om achter het terugwijkende front hun geweldige krachten te organiseren en gereed te maken om de hen bedreigende tegenstander te verpletteren.

Zeker, er zijn compromissen gesloten. En er kunnen nog meer volgen. Men kan gerust zeggen, dat de weg naar de wereldoorlog tussen de groot-uitbuiters, met compromissen is geplaveid.

Maar op de compromissen volgt niet de ontspanning, maar het "driedubbel meinedige verraad" en groter spanning dan daarvóór; achter het rookgordijn van "voor de vrede"-sprekende diplomaten, lopen de slagschepen van stapel, wordt de productie van bommenwerpers vertienvoudigd en verrijzen, als dodelijke paddestoelen, de "onneembare" Maginot- en Siegfried-linies uit de grond; achter de bewegende fronten van beide partijen, groeien niet de vredes-industrieën "die voor gezamenlijke rekening kunnen werken", maar de oorlogs-industrieën, die de tegenstander moeten verpletteren.

Duitsland met bijna de helft van zijn productie als oorlogs-productie, Rusland met het grootste leger ter wereld, Italië met 8 miljoen soldaten, Frankrijk één wapenwerkplaats, één loopgraaf waaruit geen terug mogelijk is, het Engelse imperium in volle mobilisatie; en daarachter de Verenigde Staten met een industriële oorlogscapaciteit, groter dan die van Engeland, Frankrijk en Duitsland tezamen, een industrie die zich doelbewust erop

11. / inricht, "de beslissing" te brengen: Zijn dit bouw-
stenen voor een Vredes-compromis?

KAPITALISTISCHE
VOORUITGANG.

Dat is een vreemde uitkomst van de
"Vooruitgang", die ons door de voor-
uitziende denkers en leiders geduren-
de tientallen jaren werd voorspeld en

beloofd.

De vooruitgang van de beschaving, van de welvaart, van de vrijheid, zij eindigt in een poel van honger en ver-
slaving, van modder en bloed, waarin de kapitaal-kolossen de gehele mensheid neertrappen, om voor hun bloedzuigers-
bestaan "vrijheid" en "levensruimte" te behouden of te
verwerven.

Op de vraag, hoe het zover kon komen, geeft elk der
partijen hetzelfde antwoord: De ander heeft het gedaan!

De demagogen van de éne kant weten ons haarfijn uit te
leggen, dat de zatte kapitaal-groepen van Engeland, Frank-
rijk, enz., de wereld onder elkaar verdeeld hebben, om die
op hun gemak uit te zuigen en dat hun hele politiek niets
anders is, dan de anderen te boletten, een deel daarvan
te krijgen.

De demagogen van de andere kant weten ons precies te
vertellen, dat de hongerige kapitaal-groepen van Duits-
land, Italië, enz., crop uit zijn om de wereld opnieuw
te verdelen, om met geweld en bedrog zich een telkens
groter deel van de wereld te veroveren en dat zij van hun
kant zich hiertegen hebben te verdedigen.

Van beide kanten spreken ze hierbij de waarheid, maar
het is slechts een stukje van de waarheid en het doet bij
hen dienst, om voor ons de gehele waarheid te verdonkere-
manen.

In het klein zien we vaak genoeg hetzelfde gebeuren.

Een textielbaron verlaagt de lonen, om de concurren-
tie met de Japanse en Engelse weefsels te kunnen volhou-
den; een havenkapitalist verlaagt de lonen, om Amsterdam
en Rotterdam niet door Antwerpen en Hamburg te laten over-
vleugelen.

En in Japan en Engeland moeten dan weer de lonen wor-
den verlaagd, om de strijd tegen de Nederlandse concurren-
tie te kunnen volhouden - in de Antwerpense en Ham-
burgse havens worden de lonen verlaagd, omdat anders de
Nederlandse kapitalist zijn Belgische of Duitse soortge-

12. / noot de das omdoet.

Wie is dan de "slechte" kapitalist, wiens "schuld" het is? De één niet meer dan de ander, de één evenveel als de ander.

In het groot is het zo ook met de kapitaalsgroepen. De kapitalistische klassen van een land zijn niet op een goede dag "slecht" geworden en zich toen imperialistisch gaan gedragen. Maar omdat ze door de uitbuiting van de arbeiders in het eigen land niet meer voldoende winsten konden behalen om zich in de concurrentiestrijd tegen de anderen overeind te houden, zijn ze er met hun goud en hun wapens opuit gegaan, om zich telkens nieuwe gebieden met grondstoffen, goedkope arbeiders en afzetmarkten te verschaffen.

En dat in elk land de sterkste en meest geconcentreerde kapitalen de macht naar zich toestrokken en de kleinere en minder sterke kapitalen gingen beheersen, dat zij hun invloed op de staat zozeer vergrootten tot zij die geheel als hun instrument konden hanteren, dit is niet alleen in Duitsland en Italië gebeurt, maar dat heeft zich in alle modern-kapitalistische landen doorgezet. Als het daarmee b.v. in Frankrijk, Engeland en Amerika, en ook in Nederland, nog niet zover is als in Duitsland, dan is het toch voor ieder die zien wil duidelijk, dat ook in die landen de ontwikkeling in dezelfde richting gaat en dat dit steeds sneller en openlijker gebeurt.

HET VOORBEELD

VAN FRANKRIJK.

Toen we in September van het vorig jaar schreven (in "De Tweede Wereldoorlog, Wanneer?"), dat vanaf de eerste dag van de oorlog, ook de zogenaamde democratische kapitalisten elke fascistische maatregel zouden nemen, die er maar te bedenken is, toen waren we nog veel te onvolledig.

Alle grootkapitalistische groepen zijn in oorlogstoestand, ook vóór zij direct in de oorlog betrokken zijn en alle nemen zij, evenals de Duitse en Italiaanse, naar binnen en naar buiten, oorlogsmaatregelen: militair, economisch en politiek.

Een duidelijk voorbeeld hiervan is Frankrijk.

Het is nu ruim twee jaar geleden, dat men ons vertelde: In Frankrijk had nu eindelijk de democratie volledig gezegevierd. De "tweehonderd families" (men bedoelde

13. / daarmee het grootkapitaal) waren verslagen, een socialist was minister-president, achter de regering stonden de socialistische, stalinistische en de kleinburgerlijk-democratische partij met het grote eenheids-vakverbond tezamen - en nu zouden eindelijk de arbeidersklasse en de misdeelde boeren en kleine bezitters hun recht krijgen. Jawel!

In die twee jaar tijds heeft het grootkapitaal aan allen en iedereen de zweep laten voelen; als zij die op-hief, vlogen de socialistische en democratische ministers op haar wenken, als zij die liet neerkomen, vlogen ze uit de regering.

Vandaag is het zo, dat over oorlog en vrede wordt be-slist door de creaturen van het grootkapitaal, per de-kreet; dat de lonen verlaagd en de prijzen der levens-middelen worden verhoogd, per dekreet; dat per dekreet de 40-urenweek voor de zogenaamde verdedigings-industrie wordt verlengd tot een 60-urenweek en langer en dat de regering uitmaakt (ook per dekreet), welke bedrijven tot de verdedigings-industrie behoren; dat per dekreet de arbeider aan het bedrijf, waar hij eenmaal werkt, is ge-bonden en zonder toestemming van de staats-burokraten niet van bedrijf mag veranderen; dat per dekreet is be-paald, dat elke lichte soldaten zóveel langer dan de wettelijke 2 jaar in dienst kan gehouden worden als de regering dit wenst; dat per dekreet is bepaald, dat elke werkloze dáár aan het werk gezet en naar toe gestuurd kan worden, waar de regerings-ambtenaren het willen.

Dat wil zeggen, waar Duitsland 15 jaar over gedaan heeft, van 1918 tot '33, van de democratische onderdruk-kingsvorm tot de totalitaire en directe diktatuur van het grootkapitaal, van de socialistische ministers tot de de-kreten-regering, van de "vrije" concurrentie naar de mo-nopolistische beheersing van het bedrijfsleven via de Staat, van de "vrije" loonarbeider naar de gebonden be-drijfsslaaf, - dat heeft het Franse kapitaal in $2\frac{1}{2}$ jaar voor een goed deel ingehaald.

Ingehaald omdat het moest.

Ook voor het Franse kapitaal was de winstbasis, de arbeid van de "eigen" arbeiders, te klein geworden.

Als het Duitse kapitaal haar 20 miljoen arbeiders (de werklozen meegerekend) van gemiddeld 35 uur per week, wist te brengen op een arbeidsweek van 65 tot 70 uur en ze daarbij kon dwingen op het uiterst magere

14. / rantsoen-bestaan dat ze nu hebben, dan wakte dat niet alleen de naijver op van de Franse geldhaaien, maar dan moesten zij dat voorbeeld ook navolgen en zo mogelijk overtreffen.

Dan moesten ook "hun" arbeiders ertoe gebracht worden of gedwongen, inplaats van 40 uur, 60 en meer uren per week te werken, ook het levenspeil van de Franse arbeider moest met devaluatie en prijsstijging naar beneden geschroefd worden, even laag en zo mogelijk nog lager dan in het concurrerende land. Dan moest ook van de ontzaglijke toename der aan de Franse arbeiders ontstolen miljarden, de wapenproductie omhoog worden gedreven, tot het peil van "de vijand" bereikt, zo mogelijk overtroffen werd; dan moest ook in Frankrijk de macht van het grootkapitaal even sterk worden georganiseerd als in Duitsland.

Deed men het niet, dan werd men met zijn te dure producten van de wereldmarkt weggedrukt, dan werd men uit de gebieden waar de grote winstgevende kapitalen zijn belegd, weggedreigd, weggeslagen, dan werd men binnenslands door het verzet en de altijd dreigende opstand van de steeds scherper uitgezogen proletariërs, verlamd en met de ondergang bedreigd.

Dit geldt niet alleen voor Frankrijk, dit geldt voor alle modern-kapitalistische landen. Duitsland was de anderen vooruit, omdat daar de noodzaak het eerst en het dringendst zich voor het grootkapitaal deed gevoelen.

Maar allen moeten zij, om hun miljarden winstgevend te houden, om in de concurrentiestrijd niet in de verdrukking te raken en te worden verpletterd, om niet door de opstand der niet-bezitters te worden onteigend, diezelfde weg op. En allen gaan die weg; zo mogelijk om het Duitse Kapitaal in te halen; moge het onder andere leuzen en onder andere namen gaan: Het grootkapitaal in alle landen drijft zo hard het kan naar het fascisme!

HOELANG NOG "VREDE"? Niemand kan zeggen, wanneer de aan de gang zijnde oorlogen en de telkens en voortdurend voorkomende conflicten, zich tot een algemene, tot de wereldoorlog zullen uitbreiden.

Wij zien de scherpste botsingen, het overrompelen van de bondgenoten van de éne partij door de andere, dingen die in vroegere verhoudingen zeker tot een onmiddelijk

18. / uitbreken van de algemene oorlog geleid zouden hebben, zonder dat de benadeelde grootmachten tot het uiterste middel van een directe oorlogsverklaring overgaan.

Zeker is, dat bij de zogenaamd democratische grootmachten, de vrees voor een overwinning op Duitsland en Italië, bijna even groot is als de vrees voor een nederlaag. Want zij weten dat met onafwendbare zekerheid, de nederlaag van de fascistische staten zal leiden tot een revolutie in Midden- en Zuid-Europa, waarbij de Duitse revolutie van '18 en de revolutionaire botsingen in Italië na de oorlog, als in het niet zullen verzinken.

De val van het Hitler- en Mussolini-regiem kan niet anders dan een proletarische revolutie tevoorschijn roepen, die slechts met de inspanning van alle krachten van het wereldkapitaal kan worden onderdrukt - en misschien niet onderdrukt!

De wereldoorlog verliezen, betekent de ineensstorting van het Frans-Engelse kapitalisme, het verlies van minstens de Franse koloniën, van de Franse kapitalen in het buitenland belegd, betekent de revolutie in Frankrijk, betekent het uiteenvallen van het Britse wereldrijk en de revolutie van de Engelse proletariërs, de opstand der onderdrukte massa's in alle Engelse koloniën, misschien de revolutie in de Verenigde Staten.

De wereldoorlog winnen, betekent een revolutie in Midden- en Zuid-Europa, die zich als een vernietigende brand zal verspreiden naar de loon- en vecht-slaven van de overwinnaars - en niets garandeert dezen, dat zij die brand zullen stuiten, laat staan bijtijds neerslaan.

Maar wat ook de reden is, dat de grootmachten het uitbreken van de algemene oorlog nog uitstellen, of het de vrees is voor de zeker volgende revolutie of de noodzaak van de zogenaamde democratische grootmachten om tijd te winnen voor het opvoeren van hun oorlogskrachten, of deze beide redenen tezamen, zeker is dat de in gang zijnde conflicten ieder ogenblik de omvang van een wereldoorlog kunnen krijgen, zeker is, dat zij het zelfs niet in de hand hebben om zelf het ogenblik te bepalen, waarop zij de oorlog zullen moeten beginnen.

Ook als de oorlog bij een volgend conflict of bij een daarop volgend, nog niet uitbreekt, de oorlogstoestand tussen de grootmachten is blijvend, de ontwikkeling van

16. / de directe en totale diktatuur van het grootkapi-
taal gaat door in ieder land, de uitbuiting en on-
derdrukking der arbeidersklasse zal tot het uiterste wor-
den opgevoerd, elke mogelijkheid tot protest en verzet
hiertegen van de zijde der arbeiders zal men trachten in
de kiem te smoren.

Dat wil zeggen, overal zal en moet het grootkapitaal
de fascistische methoden tot het uiterste en zo vlug mo-
gelijk toepassen.

In de reeds fascistisch beheerste landen door een nog
groter versterking van haar diktatuur, een scherper uit-
buiting der arbeiders, een nog brutaler roof op alle
kleine bezitters en boeren, een tot in het ondragelijke
opvoeren van de bewapening.

En in de zogenaamd democratische landen de gelijkscha-
keling of de afbraak van alles, wat de totale diktatuur
van het grootkapitaal nog in de weg staat, het inhalen
en voorbijstreven van de Duits-Italiaanse concurrenten
op het gebied van uitbuiting en machteloos maken der ar-
beidersklasse, van het beheersen der kleine bezitters en
boeren, van het behoren en hanteren van de staat als po-
litiek en economisch departement van het grootkapitaal,
van het opvoeren der bewapening en het vechtrijp maken
van de gehele bevolking.

WAT DIT BETEKENT voor de arbeidersklasse in alle lan-
den, is duidelijk. Wij hebben het
Duitse en Italiaanse voorbeeld voor
ogen.

Het is niet waarschijnlijk, dat men in de z.g.n. de-
mocratische landen, onmiddellijk zal overgaan tot het ka-
potslaan van de oude organisaties en organen. Maar dat
men ze, op het moment dat ze lastig worden of niet meer
in staat, de arbeiders eronder te houden, zal opruimen,
is zeker. Voorlopig is het grootkapitaal bezig, achter
de uitgeholde "democratische vrijheden" als achter een
scherm, haar "anti-fascistisch" (lees: anti-Duits-Itali-
aans) fascisme te ontwikkelen. De democratische organisa-
ties, reeds volkomen getemd en zo ongeveer tot alles be-
reid en maar in de gunst te blijven, laat men het tussen-
liggende vuile werk opknappen: Het tegenhouden en aflei-
den van het verzet der massa's naar machteloze protesten
en papieren acties.

17. / Juist het "anti-fascisme" in de zogenaamd democratische landen, is de dekmantel en het scherm, waarachter en waarmee het grootkapitaal haar fascisme doorvoert. De blijvende oorlogstoestand naar binnen tegen de arbeiders, naar buiten tegen de mededingers.

De ergste slavenhel, als voorbereiding van de ergste moordhel, dat is het enige, wat het huidige kapitalisme in alle landen de arbeiders te bieden heeft.

90 jaar geleden zeiden Marx en Engels, dat de arbeiders niets hadden te verliezen dan hun ketenen en een wereld te winnen. Thans is het zo, dat de arbeidersklasse de ketenen worden aangelegd, om ze slechts te verliezen in de algemene wereldoorlog, in de dood; en dat haar slechts één weg openstaat, niet alleen om een wereld, maar om haar naakte bestaan, haar leven te winnen.

Alle kapitalen, de fascistische en de fascistisch wordende, bedreigen de arbeiders met één lot, met één ondergang, met één slavernij, met één afzichtelijke massamoord!

DE HANDLANGERS.

Terwijl het wereldkapitaal de wereld organiseert als één groot slavenhuis en bezig is, dit in één groot slachthuis te veranderen, zijn de handlangers van het kapitaal erop uit, de arbeiders voor deze vreselijke waarheid blind te maken.

De officiële arbeiderspartijen, die van de 2e en 3e Internationale, doen in alle landen (behalve in Duitsland en Italië, waar ze reeds door het kapitaal vernietigd en na gedane diensten opzij getrapt zijn) hun uiterste best, om de werkelijke aard van de klassevijand der arbeiders, om het werkelijke gevaar, de werkelijke ontwikkeling van het kapitalisme, voor de arbeiders verborgen te houden.

Zij doen hun uiterste best, de arbeiders wijs te maken, dat de vijand die zij te vrezen hebben, niet in het eigen land, maar aan de overkant van de grens is. Zij doen hun uiterste best, om de arbeidersklasse in elk land vast te koppelen aan de belangen van de "eigen" uitbuitersklasse, om van de arbeiders gewillig uitbuitings- en vechtmateriaal te maken. Zij prediken de klassenvrede met de eigen kapitalisten en strijd tegen het buitenlandse fascisme, terwijl in het land die "eigen" kapitalisten bezig zijn, in zo snel mogelijk tempo hun fascisme door

18. / te voeren en daarbij voor geen enkele laagheid, geen enkele geweldsmaatregel terugschrikken.

De "eigen" bourgeoisie wordt als een min of meer onschuldige macht voorgesteld, er wordt de arbeiders wijs gemaakt, dat die eigen uitbuiters-bende óók zo tegen het fascisme is, dat die vredelievend en vrijheidslievend is.

Terwijl in ieder land het fascisme (onder allerlei "democratische" namen), met de dag groeit, zeggen de handlangers van het vaderlandse uitzuigersdom: "Het fascisme is aan de overkant van de grens!"

Terwijl de arbeidersklasse in het eigen land in de ketenen geklonken wordt, zeggen zij: "Hitler wil u in de ketenen klinken!"

Terwijl de arbeiders door de eigen bourgeoisie voor de oorlog worden rijp gemaakt, als één massa slachtvee naar het abattoir worden gedreven, zeggen zij: "Het Duitse, het Italiaanse fascisme bedreigt u met oorlog!"

Zij maken gebruik van een stukje waarheid, om de leugens van de uitbuiters aan de arbeiders op te dringen en te laten slikken.

Het is wáár, dat het fascisme aan de overkant van de grens is, het is wáár, dat Hitler ons in zijn fascistische ketenen wil klinken, het is wáár, dat het Duitse en Italiaanse fascisme ons met oorlog bedreigt.

Maar even waar is, dat het "eigen" kapitaal dat doet, dat het eigen kapitaal ons verslaaft, ons mateloos uitbuit, ons in ketenen slaat, zich voorbereidt om ons in de dood te jagen,

dat het háár fascisme over ons organiseert!

GAAT HET NIET MET MUSSERT, DAN.....

Gaat het in Frankrijk niet met de la Rocque, dan

gaat het met Daladier (en zijn helpers Blum en Cachin);

gaat het in Engeland niet met Mosley, dan gaat het met

Chamberlain (en zijn helpers Attlee en Pollitt); gaat

het in Nederland niet met Mussert, dan gaat het met Colijn (en zijn helpers Albarda en Beuzemaker).

Het behoort tot de taak van de helpers, op onderdelen van de Daladier-Chamberlain-Colijn-politiek critiek te oefenen, maar onderwijl de grote lijn van die politiek te ondersteunen en bij de arbeiders goed te praten; het behoort tot hun taak, Daladier-Chamberlain-Colijn voor

19. als kampioenen tegen het fascisme, onderwijl die heren, als vertegenwoordigers van het naar fascistische spakkende kapitaal, de éne fascistische maatregel na de andere doorvoeren; het behoort tot hun taak, de arbeiders in "vrede" met hun uitbuiters te houden, terwijl die uitbuiters hen aanvallen; zij moeten de arbeiders zich laten vergapen aan een lege democratische schijn, terwijl de inhoud daaruit verdwenen is of verdwijnt; zij moeten vredes-marsen spelen, om de arbeiders als gewillig vechtmateriaal aan het grootkapitaal over te leveren.

DE "GEBRUIKS-THEORIE". Behalve de officiële propaganda-praatjes over vaderlandsliefde, onafhankelijkheid, verdediging van huis en hof, enz., zoals die dag in dag uit, openlijk of bedekt, door de sociaal-democratische en stalinistische partijleiders onder de arbeiders worden verspreid, hebben deze heren vaak ook nog allerlei "linkse", allerlei revolutionair-aandoende argumenten, die echter in wezen hetzelfde doel beogen als die eersten: Het gebruiken van de arbeiders voor en door het "eigen" kapitaal.

De eerste soort is voor de grote massa van nog burgerlijk denkende arbeiders, de grote massa die in gezin, school, kerk en pers, nationalistisch en onderworpen is opgevoed.

Maar er is ook een deel van de arbeidersklasse, dat zich in de loop van de jaren, in de klassenstrijd tegen de "eigen" uitbuiters en door de lessen van de grote klassenstrijden in andere landen, aan de oude frasen en voorstellingen heeft ontworsteld, een deel, dat in de laatste 25 jaar heeft geleerd, dat die vaderlands-, verdedigings- en anti-dit-en-dat-leuzen, evenzoveel leugens zijn om de arbeiders voor de doeleinden van de nationale bourgeoisie te gebruiken. Er zijn nog altijd arbeiders, en meer dan de heren lief is, voor wie de klassenstrijd tegen het kapitaal geen lege frase is.

Om deze arbeiders te vangen - wat voor de heren zeer belangrijk is, want zij hebben invloed onder hun kameraden - gebruikt men die andere leuzen, linkse en revolutionair-klinkende redoxeringen, argumenten die naar de klassenstrijd ruiken.

Ze zijn er in allerlei variaties, maar ze komen alle ongeveer hierop neer: Men moet de éne vijand gebruiken,

20. / om de andere te verslaan; men moet de ergste vijand met behulp van de minder erge verslaan!

Wie is in deze redenering de ergste vijand? Die over de grens. En wie is de minder erge vijand, die we gebruiken moeten? De "eigen" kapitalisten!

Het is niet voldoende, deze redenering, deze "taktiek", af te doen met erop te wijzen, dat zij als de éne druppel water op de andere, op de oude sociaal-patriottische redeneringen gelijkt, die in de vorige wereldoorlog reeds hun leugenachtigheid en hun kwade uitkomst hebben getoond. Wij moeten laten zien, wát deze "taktiek" in werkelijkheid voor de arbeiders betekent; dát is voldoende om ze te verwerpen en te signaleren als de meest geraffineerde poging om het kostbaarste wat de arbeidersklasse heeft, haar revolutionair denken en de wil tot de strijd voor haar bestaan en haar leven, te verlammen en te vernietigen.

Wie moet men, volgens deze "theorie", gebruiken?

De "democratische", anti-fascistische, anti-Duitse, Nederlandse bourgeoisie? Dat is, zal men toegeven, een beetje ál te weinig om er Hitler en Mussolini de nek mee te breken. Men zal dus iets verder moeten gaan en er de bondgenoten van de Nederlandse bourgeoisie bij nemen: de Engelse, Franse, Belgische en Amerikaanse kapitalistische klasse.

Dát zijn machten die het misschien doen kunnen.

Vooropgesteld, dat zij één lijn trekken, dat zij één zijn. Zo krijgen we de "linkse" leuze: Kapitalisten van alle democratische landen, verenigt u!

Met dat "democratisch" mogen we echter niet te nauw kijken, ook het fascistische Polen, Turkije, Griekenland, Joego-Slavie, enz., horen erbij.

En niet alleen moeten die kapitalistische klassen een eenheid vormen, ze moeten ook sterk zijn. Dus: "Eigen" kapitalisten, bewapent u!

Maar de sterkte van deze grootkapitalistische machten bestaat niet enkel en niet in de eerste plaats uit de opgestapelde wapens, maar uit hun macht over een geweldige industrie en over de daarin werkende proletariërs. Verder in hun macht over een miljard mensen in hun koloniën en uitbuitingsgebieden. Hun sterkte bestaat hierin, dat zij tezamen driekwart van de wereld, driekwart van de mensheid als hun werk- en vechtslaven beheersen.

21. / Echter, het blijkt dat zij aan hun oude structuur, aan hun oude manier om de macht uit te oefenen, niet genoeg hebben, om tegen het Duits-Italiaanse kapitaal op te kunnen. Om die vijand te verslaan, moeten zij ook in hun gebieden de volstreekte diktatuur doorvoeren, de economische en politieke macht in één hand brengen, uitbuiting en onderdrukking der arbeiders en het willoos naar de loopgraven drijven van de hele bevolking, deugdelijk organiseren. Doen ze dat niet, dan staan ze met een slecht-georganiseerde kapitalistische macht tegenover de perfect-georganiseerde van Hitler en Mussolini.

Dat wil zeggen, om Hitler en Mussolini, om het fascisme te verslaan, moeten de "democratische" kapitalisten hun fascisme organiseren. Waaraan ze trouwens al zo hard mogelijk bezig zijn.

De kapitalistische bondgenoten, die deze linkse gebruiks-politiekers ons willen aansmeren, dat is, waaraan ze ons willen overleveren, is niets anders dan het nationale fascisme!

WIE "GEBRUIKT" WIE?

Die "gebruiks-theorie" is een goed voorbeeld ervan, hoe de handlangers van het Kapitaal de waarheid omdraaien tot de grofste leugen.

Want in de werkelijkheid van deze imperialistische oorlog, wie worden dan "gebruikt"?

Sturen wij, arbeiders, dan de heren Philips, Crena de Jong, Goedkoop en Colijn naar de loopgraven?

Worden in de Franse loopgraven dan de metaalbaronnen, de regenten van de Franse Bank en meneer Daladier gast?

Liggen dan de Engelse en Amerikaanse millionairs met de darmen uit hun buik in de wolfskuilen en in het prikkeldraad? Worden dan de millionairs-vrouwen en kinderen in de fabrieken afgebeeld en lijden die honger, zullen die in de munitiefabrieken door de vergiftige ontploffingsmiddelen worden aangetast en in de gebombardeerde fabrieken en woonkazernes worden uit elkaar gescheurd?

En zullen de arbeiders dan een geweldig propaganda-apparaat hanteren en daarmee de kapitalisten van het éne land zoveel voorliegen, dat ze op de kapitalisten van het andere land gaan schieten?

Of andersom, heren gebruiks-politiekers, of helemaal andersom?

22. / En aan de andere kant van Niemandslan-
daar dan Hitler, Krupp, Thyssen en Goering in de
loopgraven tegenover "onze" vlammenwerpers? Of liggen
daar dan de Duitse proletariërs, ook met frasen over va-
derlandsliefde vergiftigd, ook opgeruid met de leugen,
dat zij een einde aan de oorlog van de "vijandige" kapi-
talisten kunnen maken, door op de "troepen" van die vij-
and, dat is: op de proletariërs van die kapitalisten, te
schieten?

Wie gebruikt worden, dat zijn de arbeiders van alle
landen, tegen elkaar, voor de belangen van hun nationale
uitbuiters.

Alleen wie macht heeft over de ander, kan de ander
bruiken. In het kapitalisme, in het fascistische en in
het snel fascistisch-wordende kapitalisme, hebben de ar-
beiders evenmin macht over "hun" kapitalisten, als de
loopgraaf-soldaten macht hebben over "hun" generale staf.

DE TEGENSTELLIN-
GEN GEBRUIKEN.

Maar moeten de arbeiders dan niet ge-
bruik maken van de tegenstellingen
tussen de grootkapitalistische mach-
ten?

Zeker moeten ze dat, en als ze het kunnen, zullen ze
het ook doen. Maar dat kunnen ze alleen, als ze zèlf zich
niet laten verdelen, als ze niet in elk land zich aan de
nationale bourgeoisie laten vastkoppelen, als ze zelf
zich niet tegen de arbeiders van over de grens laten ge-
bruiken, maar integendeel met die andere arbeiders een
eenheid trachten te vormen.

We horen vaak het argument: Maar het Duitse fascisme
moet toch verslagen worden!"

En het is waar, dat moet!

Zoals het waar was, in de vorige wereldoorlog, dat het
Tsarisme - en aan de andere kant het Duitse militarisme
verslagen moest worden. Maar aan die waarheid knoopten de
sociaal-patriotten in Duitsland toen de leugen vast, dat
het Tsarisme moest worden verslagen door de Duitse arbei-
ders, die onder en voor de Duitse keizer vochten. En de
sociaal-patriotten in de Entente-landen knoopten er de
leugen aanvast, dat het Duitse militarisme moest ver-
slagen worden door de Entente-arbeiders, die onder en
voor "hun" bankkapitaal vochten.

23. Daartegen hebben toen Liebknecht en Rosa Luxemburg met alle macht gestreden: "Niet met de keizer en het Duitse kapitaal, Duitse arbeiders, maar daar tegen; niet met het Bankkapitaal, Entente-arbeiders, maar daar tegen; de vijand staat in eigen land!"

Heeft de ervaring van de Duitse, de Russische, de Franse, de Engelse arbeiders, getoond dat zij ongelijk hadden of gelijk?

Moeten de arbeiders weer, met miljoenen doden en verminkten, met een zee van ellende, betalen voor de leugens van de "rode" patriotten: Dat de arbeiders van een land bevrijd kunnen worden door de kapitalisten van het andere land, met moord en doodslag, door de slaafse onderwerping van hun "eigen" arbeiders?

Moeten de Frans-Engels-Amerikaans-Nederlandse kapitalisten de Duitse arbeiders en ons van het fascisme bevrijden, na jarenlange bloedige oorlog, waarin zijzelf in het eigen land zo scherp en perfect mogelijk hun fascisme hebben georganiseerd, hun honger- en moord-diktatuur over de arbeiders hebben doorgevoerd, waarin zij met kogel en strop "hun" regimenten in het vuur drijven, met kogel, strop en spinnage, arbeiders, vrouwen en kinderen dwingen tot "volhouden"?

Na jaren bloedige strijd. Zolang het Duitse Kapitaal en haar fascistisch apparaat het binnenlandse front nog beheersen, kan het oorlogsfront niet gebroken worden. Alleen als de Duitse arbeidersklasse, in werkpak en uniform, met de leugens en de diktatuur van hun uitbuiters afrekenen, eerst dan valt het fascisme in Duitsland. Niet eerder!

Kunnen wij dan tot de Duitse arbeider zeggen: "Gooit die kapitalist van uw rug af!", als wijzelf een nog vettere kapitalist op de rug hebben en die nog mooie namen geven bovendien?

Hoe kunnen wij de leugens van "zijn" kapitalist aantonen, als wijzelf bij de leugens van "onze" kapitalist zweren?

Hoe kunnen wij hem zeggen: "Schiet niet op ons, in dienst van uw onderdrukkers, voor het belang van uw onderdrukkers!", als wijzelf op hem schieten, in dienst en in het belang van onze onderdrukkers?

Hoe kunnen wij de Duitse arbeider aan het verstand brengen, dat zijn fascisme verslaving, honger en moord

24. / van millioenen arbeiders betekent, als hij aan onze daden ziet, dat wij handjeplak spelen met dezelfde soort smeerlappen, dat wij daarvoor honger lijden, als slaven werken en verrekken, dat wij daarvoor als slaven moorden en vermoord worden?

Hoe kunnen wij de Duitse arbeider losmaken van zijn fascistische uitbuiters en met hem één zijn, als wij met onze fascist-geworden uitbuiters één zijn?

MOET DE ELLENDE
DE VREDE BRENGEN?

"De Duitse arbeiders", zegt de leider-patriot, "zullen ten laatste door de nederlagen op het slagveld en door de vreselijke ellende gedwongen, tegen het Nazi-kapitaal in opstand komen. En als zij dat eenmaal doen, dan kunnen wij hen helpen, dan is de oorlog voorbij."

"Ten laatste zullen zij.....", zo ziet de begroting eruit van deze boekhouders van het moordkapitaal.

Een belegging in zoveel millioen doden, zoveel millioen verminkten, zoveel honger, verhongering, rachitiskinderen....., op het laatst verwachten zij en zijn baas daarvan rente: een wanhoops-opstand der Duitse proletariërs tegen hun concurrent.

Misschien is die rekening niet zo onjuist; maar zij is zeker onvolledig.

Want hoe ziet de begroting aan uw eigen kant eruit, heren?

Ge denkt, dat de ervaring van millioenen doodgeschoten soldaten een goed tegengif is tegen de vaderlandse propaganda van Göbbels. En we zijn het met u eens. Maar hoe zal datzelfde middel werken in uw loopgraven en tegen uw vaderlandse propaganda?

Ge verwacht van de honger en de afbeuling in de Duitse fabrieken, stakingen tegen het nazi-dom. Terecht! Maar wat denkt ge, dat de honger en de afbeuling zal uitwerken in uw fabrieken en in die van uw "democratische", half-fascistische en fascistische vrienden?

Ge verwacht, dat de vreselijke ellende en het ondragelijke leed in Duitsland, de onderdrukte massa's zal drijven om de vreselijke terreur der nazi's te doorbreken en dat zij hun onderdrukkers, uw concurrenten, de enigen waar ze de hand op kunnen leggen, de nek zullen breken.

Zeer juist gedacht, dat is de enige weg die de Duitse

25. / kunnen inslaan en die ze ook zullen inslaan.

Maar hebben uw kapitalisten een betere terreur dan de nazi's? Kunnen de onderdrukte, hongerende, in de ontzettendste ellende wegstervende massa's hier, dan een andere weg inslaan dan de Duitse; hebben ze, om aan die hel een eind te maken, dan iemand anders om bij de strot te grijpen, dan u en uw baas, heren rekenmeesters?

Uw rekening klopt! Helaas voor u, naar beide kanten!

DE "GODSVREDE"

De leider-patriot ontkent, dat de arbeiders nu en straks in de oorlog, aan het kapitaal zijn overgeleverd.

IS EEN LEUGEN.

"Als wij met de bourgeoisie een godsvrede sluiten", zegt hij, "dan geldt dit naar twee kanten. Dan is er nationale eenheid: Wij vallen de bourgeoisie niet aan, maar de bourgeoisie de arbeiders ook niet. Onze organisaties blijven bestaan. Daarin is de macht der arbeidersklasse belichaamd".

Het is jammer voor de gladder heren, maar de wereld heeft deze zwendel al eens eerder beleefd, al was het toen op iets kleiner schaal.

We willen daarvan twee dingen in de herinnering terugroepen. Eerste herinnering:

In hun gedenkschriften na de wereldoorlog, vertellen de Engelse oud-ministers Lloyd Georg en Churchill, dat het Engelse offensief bij Paeschendale 400.000 man kostte. Direct bij het begin bleek, dat het hele offensief, zelfs bekeken van zuiver militair standpunt, een absoluut nutteloos offeren van soldaten was.

De Engelse regering, waarin "socialisten" en vakbondsleders zaten, trachtte de Engelse generaal Haig over te halen, het nutteloze offensief direct te staken. Hij weigerde. "Zijn" offensief moest doorgaan. De regering, hoewel volkomen overtuigd, dat daar honderdduizenden mensen nutteloos in de dood gejaagd werden, legde zich bij de beslissing van de generaal neer, "w a n t m e n w i l d e h e t p r e s t i g e v a n d e g e n e r a a l n i e t s c h a d e n ."

Zo gingen 400.000 man de dood in; de "arbeiders-leiders" in de regering hebben er geen kikk over gegeven. De ijdelheid van een generaal en het "prestige" van een troep officieren, won het bij hen van de levens van 400.000 man.

26. Tweede herinnering:

Aan de andere kant, in Duitsland, stonden de leiders der "arbeiders-beweging" óók achter hún regering, ook daar hadden zij de godsvrede met het eigen kapitaal gesloten.

In Februari '18 giste het onder de Berlijnse arbeiders, een massastaking tegen de ondragelijke oorlog werd algemeen verwacht. Hier volgt de inhoud van een geheim bevel aan de militaire autoriteiten in en om Berlijn:

"Aan de bataljons-commandanten van het 3e, 4e, en 5e korps infanterie en van het gardekorps:

.....Bij ontvangst van het telegram "stakings-afweer", troepen laten aantreden met velduitrusting en handgranaten.....Bij ontvangst van het telegram "Insluiten", marcheren het 3e, 4e, en 5e korps op naar Berlijn, tot aan de stadsringbaan, terwijl tegelijkertijd het gardekorps de mensenmenigte tegen de stadsringbaan van binnen uit, samendrijft..... Daar de scherpste maatregelen de beste zijn, moet met machinegeweren geschoten worden....."

De Spartacus-arbeiders, die dit geheime bevel op de een of andere wijze in handen kregen, maakten het openbaar. Hadden de "machtige" organisatie-leiders er iets op te zeggen? Welneen! Ze kregen spoedig een plaatsje in de regering, om zo mogelijk de kapitalistische moordzaak nog te redden.

Ja, de organisaties blijven bestaan. Omdat ze zeer bruikbaar zijn. Voor het Kapitaal!

Het zijn dezelfde als die van Henderson en Thomas in Engeland, dezelfde als die van Scheidemann en Legien in Duitsland. En van dezelfde soort; misschien nog iets kruiperiger voor het Kapitaal, nog iets kwistiger en brutaler met hun leugens, tot alles bereid, ook het allervuilste. Zoals de één de naam "socialist" besmeurt, zo besmeurt de ander de naam "communist": Met de "eigen kapitalisten de arbeiders bedriegen, verslaven, in de dood jagen voor de belangen van het nationale uitbuitersdom!

KLASSENSTRIJD.

Op het moment dat de uitbuitersklasse de gevaarlijkste aanslag doet op de arbeiders, het moment waarin hun levenszelf op het spel staat, doen de misleiders hun best, om de klassenstrijd van arbeiderskant te doen staken.

27. / Als het hun gelukt, als zij de arbeiders voor het Kapitaal tegenover elkaar in het vuur krijgen, dan zal daar aan het front tóch de klassenstrijd weer opvlammen. Want de ontruchtering zal groot zijn.

Het mengsel van geestdrift en angst, dat de oorlogspropaganda de arbeider ingiet, vervliegt snel, als de dood in zijn afgrijselijkste vorm om hem heen zijn kameraden wegmaait.

Als hij daar ziet, wat hij is: Een loonslaaf, die als vechtslaaf gebruikt wordt.

Als hij ziet, hoe zijn vrouw en kinderen in zijn plaats in de fabrieken worden uitgebuit door de klasse, die hem tot de loopgravenhel verdoemde.

Als hij ziet en wéét, dat er tegenover hem liggen, proleten als hij, bedrogen als hij, in ellende en luizen, bedreigd door dood en vermindering, zal hij dan niet denken:

Dit zijn mijn kameraden en niet de soort die uit mijn en hun ellende winst halen?

Zo zal hij denken, hij en de miljoenen van zijn klasgenoten, aan beide kanten van Niemandslaan!

En naar dat denken zullen zij handelen; de Waarheid zal gefluisterd worden: in de latrines, in de loopgraven, achter het front, op de vloot: dat het voor het Kapitaal is dat wij moorden en vermoord worden, dat het moet ophouden; en dat het kan ophouden als de soldaten, de arbeiders één zijn.

Er zal in de rapporten der officieren een woord verschijnen, dat er vroeger niet was: V e r b r o e d e - r i n g !

En nog een ander: S O L D A T E N - R A D E N !

De klassenstrijd zal zich in oorlogstijd voortzetten.

De ellende van het Proletariaat in de fabrieken en werkplaatsen, de noodzaak om zich daartegen - dat is, tegen hen die de ellende brachten en bestendigen - te verzetten, de opeenhoping van de arbeiders, die het hen mogelijk maakt massaal op te treden en een macht te vormen om zichzelf te helpen, dat alles maakt het zeker, dat de strijd onzer klasse zal doorgaan.

Eerst om het stuk brood, voor het gezin; maar verder - omdat de nood blijft en groter wordt - om het leven, om de vrede! En de vrede kunnen de arbeiders niet krijgen, zonder tegen de oorlog te strijden, dat is, tegen het oorlogskapitaal en de staat. De klassenstrijd der arbeiders

ders in de oorlog is revolutionair en kan niet anders zijn.

In de stakingen die in de oorlog uitbreken, kunnen de arbeiders op geen andere hulp hopen, dan van hun klassegenoten in de andere bedrijven en van hun kameraden in uniform.

Van de vakverenigingen, die evenals de partijen, in het oorlogsfront der kapitalisten zijn ingeschakeld, zullen zij geen hulp, maar de meest verwoede tegenstand ondervinden. De Duitse arbeiders in de oorlog van '14 tot '18 ondervonden, dat als zij bij hun "eigen" vakbond aandrongen op actie voor verbeteringen, dit spoedig gevolgd werd door een oproep van de militaire autoriteiten en opzending naar de loopgraven.

En zij ondervonden nog meer. Als de actie der arbeiders niet was tegen te houden en van bedrijf naar bedrijf zich uitbreidde - zoals in de staking van de munitie-arbeiders in Januari '18 - dan nam de vakbond en de "socialistische" partij de leiding over, met het doel de actie te breken. In de tijd na de oorlog heeft Ebert, om zijn "goede naam" onder de kapitalisten hoog te houden, zich daarop openlijk beroemd.

Er zullen in de komende oorlog vele Eberts zijn.

De stakingen in de oorlog kunnen niet anders dan als "wilde" bewegingen ontstaan en zich ontwikkelen. Dat betekent, dat de arbeiders hun strijd onder eigen leiding moeten organiseren en voeren. Ook thans is dit in de meeste gevallen zo.

De "wilde" staking is in de laatste jaren de vorm geworden, waarin de arbeiders zich tegen het Kapitaal verdedigen. Het was in de oorlog voor de Duitse arbeiders het enige middel om tegen hun ellende en tegen de oorlog te vechten. Ook de Engelse arbeiders, door hun organisaties in de steek gelaten toen ze zich bij hun nationale oorlogskapitalisten aansloten, hebben in de Rank-and-File beweging en de Shōs-stewards-beweging, dit middel toegepast.

Evenals nu in de "wilde" stakingen, zal elk^c arbeider in een bedrijf, dien zijn mede-arbeiders kennen als moedig, verstandig, betrouwbaar en politiek ontwikkeld, een kern zijn waaromheen zich het overleg en de activiteit van zijn kameraden kan vormen.

29. / Elk stukje socialistische kennis, ervaring in de klassenstrijd, organisatorische bekwaamheid, begrip van de klassen-verhoudingen en het doorzien van de politiek van de klassevijand en zijn handlangers, heeft dan voor de strijd een enorme waarde.

De revolutionaire arbeiders zullen, vooral in het begin, dun gezaaid zijn. Als zij zich, uit vertwijfeling of verkeerd begrip, laten verleiden tot daden van individuele strijd, dan zijn zij voor hun klasse waardeloos, misschien schadelijk.

De taak van de revolutionaire arbeiders, ligt in het meedelen van hun ervaring en weten aan de klassegenoten, in het helpen van hun klasse op de weg, die zij noodzakelijk moet en zal gaan: De weg van de zelf-activiteit, het massale optreden van de arbeiders zelf, het door de in actie komende arbeiders zelf-uitbreiden van het strijdfront naar de arbeiders in de andere bedrijven, het zelf-regelen van de massale actie door hun vertrouwde kameraden.

En door alle bewegingen heen: het doordringen van de kameraden met de gedachte van de machtsvorming der arbeidersklasse voor zichzelf: De raden van arbeiders en soldaten.

Elke politieke propaganda is waardeloos en schadelijk, die dit doel niet beoogt en van stap tot stap helpt bereiken.

Elke poging tot het voeren van de oude leiders-politiek, ook als die zich aandient als een onverzoonlijke politiek tegen oorlog en kapitalisme, is gedoemd te mislukken; of erger, op direct klasseverraad uit te lopen.

Wij herhalen hier, wat wij in de crisis van September '38 schreven:

Het kapitalisme heeft voor de arbeidersklasse slechts de afwisseling van slavenleven en bloedige moord.

De vrees der kapitalisten, dat zij wel de oorlog kunnen beginnen, maar dat de revolutie van het ontgoochelde, verbitteerde proletariaat die oorlog zal beëindigen, drijft hen om als het kan, die naar later te verschuiven. Voorkomen kunnen zij hem niet!

Alleen het Proletariaat kan dat, door tegen de oorlog der kapitalisten, de klassenoorlog der Proletariërs

30. / te stellen. Door de macht der heersers te vernietigen en zelf, als heersende klasse, de kommunistische samenleving te vestigen.

De kapitalisten en hun oorlogs-demagogen rekenen erop, dat zij tot en in de oorlog, de massa's zullen beheersen. En tot nu toe wijst alles erop, dat het hun zal gelukken, de grote meerderheid der arbeiders door hun oorlogs-propaganda mee te slepen.

Maar toch is onze propaganda tegen de oorlog en tegen het fascistisch wordende kapitaal dat de oorlog brengt, niet waardeloos.

De waarheid, die zij nu laten liggen, zullen de arbeiders opnemen in de dagen van hun uiterste nood en zij zal in hun handen tot een macht worden. De waarheid van het "vergeten" vers uit de Internationale:

De heersers door hun helse listen,
Bedwelmen ons met bloedige damp.
Makkers, strijdt niet meer voor and'rer twisten,
Breekt de rijen, hiér is uw kamp.
Gij, die ons tot helden wilt maken,
O, barbaren, weet wat gij doet!
Wij hebben wap'nen hen te raken,
Die dorstig schijnen naar ons bloed!

+++++++

31./ Toen Karl Liebknecht wegens zijn houding tegen de oorlog, door de heersende klasse van Duitsland werd vervolgd, richtte hij de volgende brief aan zijn rechters, die onmiddellijk door de Spartacus-arbeiders werd gepubliceerd:

Berlijn, 8 Mei 1916.

In de strafzaak tegen mij, merk ik het volgende op:

1. "Landverraad" is voor de internationale socialist volkomen onzin. Hij kent geen vijandige macht, waaraan hij, al was het ook maar in gedachten, "hulp verlenen" zou. Hij staat tegenover iedere vreemde kapitalistische regering evenzo revolutionair als tegenover de eigene.

Niet: "Een vijandelijke macht hulp verlenen", maar: In internationale wisselwerking met de socialisten der andere landen, alle imperialistische machten tegelijk afbreuk doen", dat is de kern van zijn streven.

Hij strijdt in naam van het internationale proletariaat, tegen het internationale kapitalisme.

Hij grijpt dat aan, daar waar hij het vindt en het beste kan treffen. Dat is: In het eigen land!

In eigen land bestrijdt hij, in naam van het internationale proletariaat, de eigen regering, de eigen heersende klasse als vertegenwoordiger van het internationale kapitalisme.

In dit dialectische proces, in de klassenstrijd tegen de oorlog binnen iedere natie, verwerkelijkt zich de internationale klassenstrijd tegen de oorlog.....

2. Zouden de Duitse socialisten b.v. de Engelse regering - en de Engelse socialisten b.v. de Duitse regering bestrijden, zo ware dit een slechte grap...of erger.

Wie de vijand, het imperialisme, niet aanvalt in de vertegenwoordigers waar hij oog in oog tegenover staat, maar in die, waarvan hij ver verwijderd is, en dat nog wel met goedkeuring en hulp der eigen regering (d.w.z. der hem alleen direct tegenoverstaande vertegenwoordigers van het imperialisme), dat is geen socialist, maar een treurige handlanger van de heersende klasse. Zo'n soort politiek is oorlogs-hetzerij; niet klassenstrijd, maar het tegendeel daarvan.....

3. Het behoort tot het wezen van de b e w u s t e

32. / internationale strijd, dat de socialist de samenwerking van de socialisten in alle landen overziet als één geheel, dat hij b e w u s t in deze arbeidsverdeling voor het gemeenschappelijke doel, zijn doel in zijn land doet, dat hij b e w u s t zijn strijd en die der socialisten in de andere landen, beschouwt als een functie waarin zij elkaar wederzijds aanvullen en zo de strijd tegen de rogeringen in zijn bewustzijn opneemt.....

In deze zin en in deze vorm, treedt de sociale revolutie der arbeidersklasse tevoorschijn tegen de kapitalistische oorlog.

K a r l L i e b k n e c h t.

++++++

U I T G A V E

V A N

G R O E P E N V A N R A D E N - K O M M U N I S T E N .

Correspondentie-adres: Holendrechtstr. 26 " A'dam (Z)

Reeds verschenen kleine brochures:

De Tweede Wereldoorlog, Wanneer?..... 1 ct.
De Zwendel Van München..... 1 ct.
Bloedhonden Maken Pogron..... 1 ct.

Thans verschenen:

De Wereld In Slag-orde. (dubbele omvang)..... 2 ct.

"Raden-Kommunisme", maandschrift voor Zelfstandige klasse-beweging..... 5 ct.
"Proletenstermen", verschijnt wekelijks..... 1 ct.

